

pâinea binecuvântată

anafura

„...dătătoare de sfințenie și dăruitoare de dumnezeiescul dar”
(Sfântul Simeon al Tesalonicului)

La sfârșitul Sfintei Liturghii, toți cei care au participat la slujbă primesc anafură. Credincioșii o numesc "pâine sfințită" sau "pâine binecuvântată" și o primesc cu evlavie. Unii o consumă pe loc, alții o duc acasă pentru a lua din ea în fiecare dimineață sau pentru a o duce celor care nu au putut veni la biserică. Primirea anafurei impune totodată și o conștientizare a simbolismului ei, a efectelor pe care le produce în suflet, dar și a modului de păstrare și consumare.

Ce este?

Anafura este făcută din prescura din care s-a scos Sfântul Agneț, prescură care o simbolizează pe Maica Domnului, iar când este nevoie, din cea de-a doua prescură, din care s-a scos mirida Sfintei Fecioare, dar și din pâine, în funcție de numărul participanților la slujbă. Ea se binecuvântează în timpul Axionului, imnul închinat Fecioarei Maria, prin atingerea de Sfintele Vase în care se află Sfânta Euharistie.

Ce simbolizează?

Împărțirea anafurei la sfârșitul Sfintei Liturghii simbolizează rămânerea Maicii Domnului încă multă vreme pe pământ, în mijlocul comunității creștine.

Anafura nu poate fi depozitată oriunde sau aruncată, deoarece a fost binecuvântată. De preferat ar fi ca ea să fie consumată chiar și învechită, iar de nu va fi cu puțință, trebuie depozitată într-un loc curat.

Cum se consumă?

Anafura se consumă numai pe nemâncate. Ea nu se poate consuma oricum și oricând, ci este necesară o pregătire trupească și sufletească asemănătoare cu cea pentru Sfintele Taine.

Când luăm și Aghiazmă mare (în cele 8 zile de după Bobotează și oricând binecuvântează duhovnicul), atunci aceasta se consumă, pe nemâncate, înainte de anafură. Adică, luăm mai întâi Aghiazmă mare și apoi anafură.

Chiar dacă între anafură și Sfânta Euharistie există o legătură strânsă, anafura nu înlocuiește Sfânta Euharistie. De asemenea, nu trebuie să se considere anafura de aceeași „valoare” cu Dumnezeiasca Împărtașanie (*antidóron*= în loc de dar, în greacă). Ea este un mod pedagogic-liturgic de a păstra apropiată relația cu Dumnezeu și de a nu ne pierde nădejdea în Împărtașirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos.

Anafura și Sfânta Împărtașanie

„Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, binecuvintează, Doamne, pâinea aceasta, anafura sfinților Tăi.”

(Rugăciunea de binecuvântare a anafurei)

Anafura din noaptea de Înviere

Anafura din noaptea de Înviere a preluat numele sărbătorii respective, adică „Paști”. Pâinea pregătită pentru a fi dată credincioșilor ca „Paști” se sfințește printr-o rugăciune specială și prin stropirea cu apă sfințită după ce în prealabil a fost stropită cu vin roșu. Aceasta semnifică faptul că Trupul lui Hristos, adică Sfânta Biserică, conform Sfintei Scripturi, a fost pecetluit, sfințit prin picăturile de sânge ce au curs din coasta Mântuitorului aflat răstignit pe Sfânta Cruce.

Anafura în istorie

■ În primele secole de creștinism, toți cei care participau la Sfânta Liturghie se împărtașeau la momentul potrivit al slujbei (același ca și cel de astăzi).

■ Cu timpul, crescând numărul creștinilor ce nu puteau fi împărtașiți săptămânal, Biserica a luat decizia ca ceea ce rămâne din pâinea ce se pregătește pentru Sfânta Împărtașanie să fie binecuvântată prin atingerea de Sfântul Disc și Sfântul Potir și prin rostirea unei mici rugăciuni, în timp ce la strană se cântă Axionul *Cuvine-se cu adevărat*. Aceasta a fost numită anafură.

